

sig. Det er da heldigt, at det ærede Medlem har været til Stede og har været en ret god Forsvarer for Apotekerstanden. Det samme gælder i og for sig ogsaa om den ærede Ordfører (Laust Jensen). Jeg tvivler om, at Apotekernes Repræsentanter kunde have gjort det bedre, og jeg har ogsaa en Formodning om, at Repræsentanter for Apotekerstanden har informeret baade det ærede Medlem fra Sakskøbing og den ærede Ordfører ganske eftertrykkeligt.

Jeg undrer mig over, at Justitsministeren fremsætter den Indvending, at det Ændringsforslag, der af os er stillet til § 1, kun gik ud paa at slette nogle faa Linier, og det var jo let gjort, sagde han. Vi har heller ikke paastaet, at det skulde være vanskeligt, lige saa lidt som jeg synes, det er nogen stor Vanskelighed for Justitsministeren at lade sit Kontorpersonale udarbejde et Lovforslag paa maaske 10 eller 20 Sider og saa se det igennem. Det er jo ikke det, det drejer sig om, hvorvidt et Lovforslag eller et Ændringsforslag fylder flere Sider paa Papiret eller kun er ganske kort. Det, der betyder noget, er, hvad man tilsigter med et Forslag, og medens man gennem et Forslag paa mange Sider ikke behøver at tilsigte noget stort, tilsigter vi gennem vort Ændringsforslag til § 1 noget, som er i høj Grad i Befolkningens Interesse. Som allerede tidligere fremhævet, er det vanskeligt at komme bort fra Privilegier. Det er sagt saavel af den ærede Ordfører (Laust Jensen) som af det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam), at man endelig maa huske paa, at de Privilegier, her er Tale om, var ikke til Fordel for Apotekerne, men var i Befolkningens Interesse. Ja, det lyder jo meget smukt, men man har maaske dog Lov til at sætte et lille Spørgsmaalstegn ved denne Paastand, for synderlig andet end en Paastand er det jo ikke. Man kan nemlig meget godt tænke sig Apotekernæringen som fri Næring og dog underkastet den samme Kontrol som den nuværende; det har man andre Steder, og det kunde ogsaa godt lade sig indføre her. Men vi tilsigter jo ikke med vort Ændringsforslag at komme bort fra Privilegiesystemet, men kun at komme bort fra de reelle Privilegier. Ordføreren nævnede, at det var oplyst i Kommissionen som ogsaa nævnt i Gaar, at de var vurderede til 18 Millioner Kr. eller maaske derover. Nu er det en Selvfølge, at naar Apotekernes Priser fastsættes, maa der tages Hensyn til disse Millioner, som man har at forrente og afdrage paa, og hvem skal betale det Beløb,

altsaa de 900,000 Kr. eller ca. 1 Million aarlig, hvem skal betale det andre end Medicinforbrugerne?

Vi mener derfor, at det er den rigtige Vej at gaa, som vi her har foreslaaet: at fastsætte en Tidsgrænse, hvor disse reelle Privilegier skal udløbe. Herimod er anført Grundloven, og den har sagt, at det er et Indgreb i Ejendomsretten. Men det kan man ganske rolig overlade til Apotekerstanden selv at varetage. Den ærede Ordfører (Laust Jensen) var inde paa en Betragtning, som godtgjorde, at han havde tænkt dybere over Sagen, men ikke just fandt sig foranlediget til at fremkomme med Resultatet af sine Overvejelser her fra Talerstolen. Sagen er den, at for saa vidt man vedtager vort Ændringsforslag, hvorefter de reelle Privilegier ophører om 37 Aar, vil det have til Følge, at Værdien af de reelle Privilegier vil gaa ned, og det vil være let for Staten i Kraft af, at den kan give personelle Privilegier, at faa en nogenlunde rimelig Overenskomst med de reelle Privilegiehavere, der maatte være tilbage paa det Tidspunkt. Jeg vil derfor anbefale, at man stemmer for vort Ændringsforslag. Ved andre Lejligheder griber Staten jo ind til Fordel for Samfundsborgerne. Da man begyndte at anlægge Jernbaner, var der f. Eks. mange Fragtmand, der mistede deres Erhverv, men det kunde ikke hjælpe, at Fragtmandene kom til Staten og sagde: Jeg vil have Erstatning. Den Betragtning kunde Staten ikke gaa ind paa. Og naar der som her fastsættes en bestemt Tidsgrænse for et Privilegiums Bortfald, forekommer det mig, at Staten i Samfundsborgernes Interesse maa have Ret til at ophæve det. Det er ikke rigtigt, hvad der blev sagt — jeg husker ikke, om det var af det ærede Medlem fra Sakskøbing (Rørdam) eller af den ærede Ordfører (Laust Jensen) —, at det er en afgjort Sag, at fordi disse Privilegier er 150 Aar gamle eller mere, er de berettigede til at være ved til evig Tid. Det er ikke afgjort. Det Spørgsmaal har aldrig været prøvet for Højesteret, og naar man læser om det — det kan ogsaa ses i Apotekerkommissionens Betænkning —, faar man under alle Omstændigheder den Opfattelse, at der i Fyrerne var en stærk Strid ogsaa i Sundhedskollegiet om, hvorvidt disse reelle Privilegier var berettigede og havde den Gyldighed, som Indehaverne ønskede, at de skulde have. Jeg citerede nogle Udtalelser af Kommissionens Betænkning ved 1ste Behandling og henviser hertil.

Det Underændringsforslag, der er stil-